

Geçmiş ve gelecek için diren Menekşe!

Emel ALTAY

Menekşe İstasyonu, bir Haziran direnişinin, hayatın da trenler gibi geçip gitmemesi için bir mahallenin tek yürek olup gümbür gümbür atarak otoriteye meydan okumasının hikâyesi.

Hayat tren gibidir, geçip gider. Ama bazen de tren, sen hiç yokmuşsun, isteklerin, hayallerin hiç var olmamış gibi geçip gitmesin diye raylara oturur, kesersin yolunu. Öyle kolay mı, sahip olduğunun değerinin farkında olup, onu korumak için hayatını ortaya koyanı alaşağı etmek? *Menekşe İstasyonu*, işte böyle bir direnişin hikâyesi. Aynı zamanda mahalle yaşamının, komşulukların, anılara ve geleceğe sahip çıkmanın hikâyesi. İlkokul öğretmenliği de yapan Ömer Açık, muhtemelen çocuklardan ne çok şey öğrenilebileceğini her gün tecrübe eden biri olmasının katkısıyla, harekete geçen ve ilham verenler olarak mahallenin çocuklarını öne çıkartıyor ilk kitabında.

ESKİ ZAMAN İNSANLARI

Menekşe İstasyonu, yazarın ağzından tatlı tatlı anlatıyor hikâyesini. Menekşe Mahallesi'nin kuruluşundan alıyor sözü yazar, mahallenin ilginç karakterleriyle devam ediyor ve Menekşe İstasyonu'nun yıkım kararıyla düğümü atıyor. Şimdi ne olacak? Mahallelerini kendi elleriyle kuran bu güzel eski zaman insanları, mahallenin kalbi olan istasyonun yıkılmasına izin verecekler mi? İstasyon, onlar için diğer mahallelerle ve elbette başka hayatlarla bağ kurmanın neredeyse tek yolu. Her şeyden çok anılarına bağlı

olan bu insanlar, çocuğundan yaşlısına, kendilerinin olan, elleriyle var ettikleri bu güzel dünyayı kaybetmemek için büyük bir kararlılık ve direnişçi ruhuyla harekete geçiyorlar.

Belli ki yazar, Menekşe Mahallesi'nin sakinlerini çok sevmiş. Her birine bonkör davranmış, birbirinden renkli özelliklerle, huylarla donatmış. Güvercinlerinin havada süzülüşünü hayran hayran izleyen Berber Süleyman, fırsatını bulsa insanların ceplerine bile bir parça toprak atıp bir

dal maydanoz yetiştirecek olan yeşil âşığı Bostancı, hastasıyla önce sohbet edip huyunu suyunu öğrenmeden diş çekmeyen Dişçi Aynur, sokak ressamı Gezgın, mahallenin kuruluşundan bugüne her günü deftere kayıt düşen Büfeci Rıza, varı yoğu uzaklara madende çalışmaya giden oğlu Seyit olan Gogo Teyze ve onun sevimli ineği Yedigâr, bir de her sabah gün doğmadan göl kenarına inip su kaplumbağasıyla sohbet eden Yekta Baba... Tabii Menekşe İstasyonu kapatılmasın diye muazzam bir kampanya başlatan, mahallenin zehir gibi akıllı afacanlarını da unutmamalı. Karabat Burak, Karakalem ve diğerleri... Dişçi Aynur'un dediği gibi, çocuklara geleceği değil, önce bugünü vermeli.

Bir mahalleye sahip olmak demek, ortak bir yaşama, ortak hayallere, mutluluklara ve acılara sahip olmak demek. Menekşe Mahallesi sakinleri birlikte gülüp birlikte ağladıkları, bir trene benzeyen, geçip giden ama paylarına ne düşüyorsa birlikte yaşadıkları hayatlarına yine hep birlikte kol kanat geriyorlar. "*Menekşe İstasyonu bizimdir, istasyonumuza dokunma!*" diyorlar. Bunu da bir Haziran zamanı, gençlerin önderliğinde, besbelli bir başka unutulmaz Haziran'a selam göndererek yapıyorlar. Biz de yazarın bu güzel selamından bir başka selama geçelim. Yaşayan

bir çınara, kısa bir süre önce kaybettiğimiz, çınarların en görkemlilerinden birine göndereceğimiz selama...

Yaşar Kemal'in vefatının ardından Agos'ta yayımlanan, "Öleceğini ne bilelim ulan!" başlıklı Ara Güler söyleşisini okurken, "*Menekşe diye bir yerde otururdu,*" diye başlayan bir yanıtı denk geldim. Kitabın yanına, kalplerde açan bir güzel menekşe olarak not ettim bu güzel tesadüflerin çiçeğini.

Maral Dink: Birlikte gittiğiniz yerleri düşündüğünüzde, ilk hangi kare geliyor gözünüzün önüne?

Ara Güler: Menekşe diye bir yerde otururdu, bilir misin? Yeşilköy'den biraz ileride, küçücük bir köydür. Orada balıkçılar vardır, sahilde insanlar tavla oynar. Onlarla ahbaptı. Beni de götürürdü. Tavla oynardık. O konuşurdu, ben fotoğraf çekerdim.

Menekşe Mahallesi'nin güzel insanları, ne zaman bir tren düdüğü duysalar gülümsemeden duramıyorlar ve o güzel Haziran direnişini hatırlıyorlar. Mahalle, tren istasyonu, park, bazen de bir sinema salonu... Belki biz Yekta Baba'nın sırdaşı su kaplumbağası gibi 200 yıl yaşamıyoruz, ama bizi biz, geçip giden günleri hayat yapan anıların ev sahipleri var oldukça, bizlerin sedası da duvarlarda, ağaçlarda ve tren düdüğlerinde yankılanıp duracak.

Menekşe İstasyonu
Ömer Açık
Güneşli Kitaplığı, 168 sayfa

